

DOMINIC

DOMINIC SELDIS & FLOOR SELDIS-DE WIT

RUBINSTEIN

INHOUDSOPGAVE

	Voorwoord	7
1	Waarom spreek je geen Nederlands?	10
2	Hogwarts for musicians	16
3	How do you get that under your chin then?	27
4	We Seldises don't take no for an answer	31
5	Don't be late, buy the tea and don't smell	36
6	You want masturbate?	40
7	English pig money	45
8	Altogether NOW	54
9	Dm, dum dum dum	63
10	Gone fishing	72
11	Nerd alert	75
12	Leader of the pack	84
13	Everyone is allowed a bad day	90
14	Viva!	99
15	Dad	103
16	Good block with your nose	129
17	Next!	135
18	Maestro: A happy accident	146
19	Maestro: The day that changed my life	150

20	Maestro: 10 points	155
21	Pride cry: Familyman	161
22	Part-time single dad / Speedy boarding	164
23	It's all about the bass	168
24	A big bang	175
25	The Wolf	182
26	Deafening silence	189
27	Wanted: Conductors, dead or alive	193
28	The power of a zizz	207
29	Mag ik een selfie maken?	214
30	Dress to impress	219
31	Everyone is allowed another bad day	223
32	Maestro: Concertgebouw bitch	228
33	Keynote to King	232
34	Treading the boards	236
35	The luckiest man alive	244
36	I think it is best that you leave now	247
37	Pride cry: My girls	252
38	Pride cry: My boy	260
	Dankwoord	268

VOORWOORD

Toen Dominic door Uitgeverij Rubinstein werd benaderd om een boek over zijn leven te schrijven, was de eerste vraag: ‘Eh... maar hoe dan?’ Schrijven in het Nederlands kan hij niet, dus dan zou er een interviewer aan te pas moeten komen. In zo’n vertaalslag gaat er vrijwel altijd iets verloren: details van gebeurtenissen, de context, nuance. En, niet geheel onbelangrijk bij Dominic, humor en zelfspot. Dat risico was ons te groot. Vanaf het begin van onze relatie heb ik ieder interview voor publicatie nagelezen en zo werd ik gaandeweg expert in het *Domifyen* van tekst. Dus lag de oplossing voor wie het ging schrijven niet heel dicht bij huis? Vrijwel direct stak ik mijn vinger op: ‘Mag ik het proberen?’ Iets wat ik voordat Dominic in mijn leven was, nooit bedacht óf gedurfd had.

Laat me je even mee terug nemen naar 2015, toen Dominic en ik elkaar voor het eerst ontmoetten in Het Concertgebouw. Hij werkte voor het orkest en ik voor het gebouw. KLM versus Schiphol. Als producent was ik onder andere verantwoordelijk voor een concert-serie in de Kleine Zaal waar Dominic in de februari-editie centraal stond. Dat blije ei? dacht ik nog. Dat wordt wat.

Wat me die twee dagen opviel, bleek een blauwdruk voor later. Dominic is altijd op tijd, goed voorbereid en hij levert – of dat nu is wat je van hem vraagt of wat hij zelf denkt dat goed is. Hij houdt niet

van contracten, meetings, instructie(boekjes) of iets uit de categorie 'zo werkt dat nou eenmaal'. Verder kent hij geen jaloezie of slachtofferchap en is vrijwel altijd opgewekt. Hij komt elke dag met a *spring in his step* en een glimlach de trap af. En, ook prettig, Dominic is oprecht zorgzaam en betrouwbaar. In de eerste plaats voor zijn familie, maar niet minder voor de mensen met wie hij werkt. Hij bleek, leerde ik snel, niet zozeer een blij ei, maar eerder een labrador.

Later die maand vonden de twee TRACKS-concerten plaats in de Kleine Zaal. Zelden heb ik zoveel gelachen op een werkdag en ergens in die dagen moet er een verbinding tussen ons zijn ontstaan. De concerten gingen voorbij, de connectie bleef. We hielden vriendschappelijk contact en zochten elkaar op rondom Het Concertgebouw, waar we tussen de schappen van de Albert Heijn aan het Museumplein het leven bespraken. Ik was op dat moment zevenentwintig, hij was vierenzeventig en vader van drie tienerdochters.

Er zat een soort vanzelfsprekendheid in ons contact, ondanks onze totaal verschillende levens. Bij hem in de buurt kwam er een bepaalde rust over me heen: met hem erbij komt alles goed. Zijn energie en levenslust werkten aanstekelijk. Wat dit allemaal betekende wist ik niet goed, maar voor Dominic was het glashelder. In zijn hoofd is niets onmogelijk. Ik gaf de liefde een kans door niet te kiezen, maar het me te laten overkomen. Het bleek de beste niet-beslissing ooit.

En zo begonnen we, tien jaar later, samen aan dit boek. Hij schreef losse verhalen over zijn leven, vanaf zijn vroegste jeugdherinnering tot nu. Soms hilarisch, soms diep ontroerend. Ik ben bij de vertaling van elk verhaal zo trouw mogelijk geweest aan wie hij is, hoe hij praat en op welke toon. Het hele proces stoeiden we met mijn rol. Was ik nou ghostwriter, co-auteur, redacteur, transcribent of vertaler? Wie zal het zeggen. Maar dit boek is er gekomen.

Een jaar later kan ik zeggen dat dit avontuur ons allebei een onverwachte hoeveelheid plezier en voldoening heeft gegeven.

Het huwelijk heeft het glansrijk overleefd én na al die tijd heb ik toch nog wat nieuwe dingen over hem opgestoken. Dominic schrijft zoals hij praat, doorspekt met dankbaarheid en enthousiasme (lees: uitroeptekens!).

We hopen dat het resultaat leest als een jongensboek, dat ook nog een beetje inspireert. Uitroepteken!

Floor Seldis-de Wit

P.S. Over de verhalen van de afgelopen jaren kan ik garanderen dat wat je leest daadwerkelijk is wat er is gebeurd, want ik was er groten-deels bij.

1

WAAROM SPREEK JE GEEN NEDERLANDS?

Als je mijn naam op Google intikt, is de eerste vraag die je leest ‘Waarom spreekt Dominic Seldis geen Nederlands?’ Gevolgd door: ‘Hoeveel kinderen heeft Dominic Seldis?’ en ‘Wie is het Engelse Jurylid van *Maestro*?’

Op maandag 3 februari 2025 werd ik Nederlander. Maar dat betekent niet dat ik goed Nederlands spreek. Gebrekkig is een betere omschrijving. Ik spreek slecht Nederlands tegen mijn Nederlandse vrouw, tegen mijn Nederlandse zoon, tegen mijn burens en tegen de Nederlandse werklui die mijn Nederlandse huis - een oud pakhuis - hebben gerenoveerd. Tegen mijn Nederlandse collega's en ook tegen de Belastingdienst aan wie ik mijn Nederlandse belasting betaal.

Aan de andere kant heb ik, dankzij het spelen van concerten en theatervoorstellingen door het hele land, meer van Nederland gezien dan de meeste Nederlanders. Ik leef een Nederlands leven en durf te stellen dat ik compleet ben ondergedompeld in de Nederlandse cultuur. Ik heb me dus vaak afgevraagd waarom ik de taal niet vloeiend spreek. De bron is een combinatie van schaamte, verlegenheid en frustratie en ik zou dit dolgraag willen veranderen, maar ik kan het niet.

Heel af en toe heb ik geprobeerd Nederlands te spreken op televisie, maar het is vreselijk en eindigt er altijd mee dat ofwel de presentator van het programma, of ikzelf, terugval op het Engels. Als ik wél Nederlands spreek, ben ik langzaam, niet grappig, heb ik een verschrikkelijk Engels accent en klink ik als een kind met een leerprobleem.

Ik heb dyslexie. Zelf gediagnosticeerd, maar ik heb geen expert nodig om me te vertellen wat ik toch al weet. Pas relatief laat in mijn leven heb ik dit aan mezelf durven toe te geven en in dit boek praat ik er voor het eerst openlijk over. Onbewust heb ik er mijn hele leven mee geworsteld en inmiddels begrijp ik veel beter waarom het voor mij zo lastig is om een andere taal te leren. Sterker nog, ik kwam er pas tijdens het onderzoek doen voor en schrijven van dit hoofdstuk achter dat er een connectie bestaat tussen dyslexie en moeite hebben met het leren van een vreemde taal. Dit maakte een hoop in mij los. Nog nooit heb ik die twee zaken aan elkaar gekoppeld, nog nooit heeft iemand me hierop gewezen. Deze ontdekking sloeg in als een bom.

Het grootste obstakel voor mij is hardop lezen. Toen we vroeger op school moesten voorlezen of poëzie moesten voordragen, zakte de moed me in de schoenen als ik de beurt kreeg. Ik struikelde over de simpelste woorden en verzoon wat ik las, in plaats van te lezen wat er daadwerkelijk stond. Ook in vreemde talen was ik heel erg slecht, dus zodra het was toegestaan die vakken te laten vallen, deed ik dat direct. Ondanks het feit dat ik smoorverliefd was op mijn Franse lerares, Mrs. Parr.

Leren en in het bijzonder hardop lezen heb ik altijd extreem vernederend gevonden en in de tijd en omstandigheden waarin ik ben opgegroeid, was er simpelweg geen ruimte voor kinderen zoals ik. Er werd altijd gezegd dat ik niet genoeg mijn best deed en dom was. Op zijn minst opvallend is het feit dat ik gemakkelijk bladmuziek kan lezen en juist ongelofelijk ingewikkelde muziek zonder problemen van blad – dus zonder voorbereiding – kan spelen. Maar geef me een simpel versje en het lukt niet. Een boekje lezen voor het slapengaan, vroeger met mijn dochters en nu met Louis, is een ramp. Daarom vertel ik liever verhalen die in me opkomen, tot grote vreugde van Louis overigens. Aan fantasie in de familie geen gebrek.

Dom zijn, of niet hard genoeg mijn best doen, betekende dat ik school verliet zonder kwalificaties voor basisvakken. Ik heb slechts twee examens gehaald, allebei in muziek en met de hoogste beoordeling voor deze examens, die bestonden uit een optreden. Het diploma en het eredoctoraat dat ik ontving, zijn beiden geheel gebaseerd op mijn uitvoerende, muzikale kwaliteiten. Mijn handschrift is vrijwel onleesbaar en wanneer ik typ, schrijf ik eigenlijk wat ik zeg in plaats van grammaticaal correct opgebouwde zinnen te formuleren.

In totaal heb ik, in verschillende vormen, meer dan 20.000 euro aan Nederlandse les uitgegeven. Zowel in groepsverband als aan een Nederlandse docent aan huis. Daarnaast ben ik zonder resultaat bij de beroemde nonnen in Vught geweest. Ze zouden eigenlijk 'de Dieven' moeten heten, niet de Nonnen, want niemand in mijn klas sprak aan het einde van de week Nederlands. Ik heb dozen vol studieboeken, apps op mijn telefoon gedownload en influencers op sociale media gevolgd die je Nederlands leren. Tot mijn grote verdriet werkt het voor mij allemaal niet.

Als ik op televisie ben en Engels praat, ontvang ik daarna stevast een aantal berichten - variërend van mild tot haatdragend - over het feit dat ik geen Nederlands spreek. Wellicht een beetje treurig, maar ik reageer altijd: voor de gein begin ik standaard in gebrekkig Nederlands en suggereer vaak het gebruik van de uitknop op de afstandsbediening. Ook journalisten schrijven hoe vreselijk het is dat ik de taal niet spreek en ik word er regelmatig op straat op aangesproken. Zelfs Floor is weleens op haar zogenaamde verantwoordelijkheid als mijn echtgenote geweest. Tijdens de première van een musical stond ik na afloop te praten met een Engelsman, toen een vrouw die ik niet kende mij onderbrak door een tikje op mijn schouder te geven. Ze riep vingerwijzend: '*You are lazy! That's why you don't speak Dutch, you are just lazy!*' en stormde weg. De ironie van dit alles was natuurlijk dat ze mij in het Engels aansprak.

So, please let me put the record straight. Als ik op televisie Engels spreek is het niet omdat ik dat eis. Allereerst word ik gevraagd om deel uit te maken van een programma of aflevering en ik accepteer de uitnodiging.

Het komt regelmatig voor dat mij gevraagd wordt of mijn bijdrage ook in het Nederlands kan en wanneer ik nee zeg, vervalt de uitnodiging. Daar heb ik absoluut geen probleem mee, maar het betekent wel dat, wanneer je mij op tv ziet, de makers van het programma ermee akkoord zijn dat ik Engels spreek. Het is voor niemand een verrassing.

Ongeveer vijf jaar geleden hebben we in het team van *Maestro*, op mijn verzoek, overwogen om te switchen naar Nederlands voor mijn jurycommentaar. De conclusie was onmiddellijk en duidelijk: nee. Ik word geboekt als de Engelsman, met Engelse humor en Engelse manieren. Wat niemand wil zien is een gezette Engelse basist van middelbare leeftijd die slecht Nederlands spreekt.

Toch moet ik toegeven dat het feit dat ik niet in staat ben om op niveau Nederlands te praten, af en toe best eenzaam is. Ik word buitengesloten en breng lang niet zoveel tijd door met Nederlanders als ik zou willen, zeker in groepsverband. Er zijn mensen die mij op grond van mijn taalprobleem op een denigrerende manier veroordelen. Omdat mijn *conversation skills* in het Nederlands beperkt zijn, reken ik nu eenmaal op anderen om Engels te praten. Wellicht wat egocentrisch, maar weet dat het mij vaak genoeg een schuldgevoel geeft. Het is nu eenmaal zo dat mijn omgeving zich gemakkelijker aan mij aanpast, dan andersom.

Soms is het ook voor mijn vrouw heel frustrerend, met name in een emotioneel beladen gesprek. Ondanks dat ze grotendeels in uitstekend Engels tegen me praat, kan ik duidelijk zien dat ze op momenten worstelt met het feit dat ze niet haar moedertaal spreekt en zich niet honderd procent kan uiten zoals ze wil. Het risico bestaat daarbij dat de nuance verloren gaat. Op mijn beurt kan ik alles zeggen wat ik wil, hoe ik het wil en ze begrijpt mij tot in detail. Oneerlijk en niet oké, maar zo is ons leven. Thuis switcht Floor continu tussen Nederlands en Engels binnen één gesprek met Louis en mij en ook dat moet af en toe heel vermoeiend voor haar zijn. Ze doet het slim en met gemak, maar ik heb vaak het gevoel dat ik misbruik maak van haar intelligentie.

Dan is er in ‘talig opzicht’ natuurlijk ook nog de omgeving waarin ik ben opgegroeid. Niet één van mijn Engelse vrienden in het Verenigd Koninkrijk spreekt een andere taal vloeiend. Waar ik opgroeide werd

het simpelweg niet als belangrijk gezien, Engels wordt immers vrijwel overal in de wereld gesproken. Mijn grootouders van vaders kant waren nota bene Duits. Ontzettend Duits. Vooral mijn grootmoeder sprak Engels met een heel zwaar accent en zij bleven elkaar altijd in het Duits aanspreken. Voor ons kleinkinderen was het juist uit den boze om Duits te praten, zoals in zoveel families van Duits-Joodse vluchtelingen.

Mijn vader sprak en begreep diverse talen, maar op een of andere manier werden wij als kinderen hierin absoluut niet aangemoedigd. Onvoorstelbaar als ik aan mijn Nederlandse familie en vrienden denk. Stuk voor stuk spreken ze op zijn minst twee, maar vaak drie talen vloeiend. Hier ben ik altijd diep van onder de indruk geweest. Mijn bewondering gaat nog een stapje verder als Nederlanders gevoel voor humor in het Engels blijken te hebben. Ik ben ontzettend blij dat mijn vrouw mij in twee talen aan het lachen krijgt. Mijn dochters spreken een stuk beter Nederlands dan ik en daar ben ik apetrots op.

Vooruit: elke dag verbetert mijn Nederlands inmiddels een klein beetje, mede dankzij mijn zoon. Verstaan is gelukkig wat anders dan spreken. Het Nederlands begrijp ik goed genoeg, zeker zonder regionaal accent kom ik een heel eind.

De waarheid is dat het niet goed beheersen van het Nederlands ook in mijn voordeel werkt. Ik heb moeten leren vertrouwen op mijn creativiteit en onderbuikgevoel en dit is een soort superkracht geworden. Zo heb ik honderden meetings bijgewoond, vele levensbepalende contracten getekend, huizen en auto's gekocht en verkocht. Ik ben in Nederland gescheiden, opnieuw getrouwd, heb een bloeiende onderneming en ben nu zelfs gevraagd een boek te schrijven. Mijn eerste huis in Nederland heb ik gekocht met een handdruk van een Nederlander die er eenvoudig met mijn geld vandoor had kunnen gaan, maar mijn onderbuik vertelde me dat ik te maken had met een goed mens. Aan Peter Kopuit heb ik veel te danken. Hij plakte indertijd net een zelfgemaakt Te Koop-bord op het raam van een huis in Hilversum toen ik langsfietsde. Ik stopte en ging naar binnen. We sloten de deal dat ik het huis niet alleen zou kopen, maar dat hij de renovatie zou begeleiden als projectmanager. We schudden elkaar de hand en dat was dat. Ja, we waren vreemden, maar ik wist gewoon dat het goed zou komen.

Het is natuurlijk ook wel eens minder prettig verlopen. Ooit kocht ik een huis via een lokale makelaar in Weesp. Mijn onderbuikgevoel zei me dat ik de man voor geen cent kon vertrouwen, maar ik had geen keus aangezien ik het pand heel graag wilde hebben en hij degene was die het verkocht. Mijn gevoel liet me opnieuw niet in de steek. Hij gedroeg zich als een totale klootzak naar mij en mijn familie en ik heb sindsdien geen woord meer met hem gewisseld, ondanks dat ik hem nog regelmatig op straat tegenkom.

Zo ga ik tot op de dag van vandaag om met zakelijke en persoonlijke relaties. Ik kijk iemand in de ogen en besluit of ik hem of haar kan vertrouwen. Tot nu toe heeft mijn voorgevoel me nooit in de steek gelaten. Niemand heeft ooit misbruik gemaakt van mijn armzalige Nederlands en ik betwijfel of dat in de nabije toekomst gaat gebeuren. Ik zorg er ook voor dat ik me omring met mensen die ik kan vertrouwen en die me uit de brand helpen. Het hebben van een goede advocaat, accountant, aannemer, loodgieter, elektricien, manager en werkgever heeft enorme voordelen, maar dat geldt eigenlijk voor iedereen, Nederlander of niet.

Gelukkig voor mij waardeert het merendeel van het Nederlandse theater- en televisiepubliek het feit dat ik Engels spreek. Extra mazazel is het gegeven dat veel Nederlanders dol zijn op Engelse humor en dat ik een manier heb gevonden om mild amuserend te zijn op een manier die Nederlanders begrijpen. Vaak genoeg word ik op straat door mensen aangesproken met iets wat ik zelf op televisie heb gezegd. Voor mij, met al mijn schaamte en schuldgevoel, is dat extreem hartverwarmend.

'So, in a very English way I must apologize and say thanks to you all in one sentence: Sorry that I don't speak Dutch very well, I am very sorry in fact, but hopefully this chapter will go some way to explain why I will not be speaking Dutch on television any time soon. Thank you for your understanding.'

Oké, en dit typ ik even samen met mijn vrouw: Hartelijk. Dank. Voor. Uw. Begrip. Ja, klopt dat?